

Arrest

nr. 88 475 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DE MAEYER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soennitisch Arabier, afkomstig uit Mosul (Irak). U bezit de Iraakse nationaliteit en woonde sinds uw geboorte op uw ouderlijk adres, gelegen in de wijk Nabi Shiet (Mosul). Sinds uw vijftiende werkte u als arbeider in de bouwsector. In den beginne beperkte dit zich tot Mosul, maar in de periode 2006-2009 ging u ook regelmatig enkele maanden werken in de Noordelijke provincies, Erbil en Suleimaniya (Irak). Omdat u op termijn echter meer financiële zekerheid wenste, stelde u zich op 20 september 2009, in het kader van een speciaal rekruteringsprogramma, kandidaat om tot het Iraakse leger toe te treden. Op 1 oktober 2010 trad u effectief toe, en dit in de hoedanigheid van soldaat (X) gelegerd te Al Kasik. Na een opleiding van 45 dagen te hebben genoten, ging u er aan de slag bij het Commando dat instond voor de bewaking van de basis. Daarnaast stond u

ook in voor de begeleiding van transportkonvoien. Gedurende de daaropvolgende maanden kende u geen problemen, tot uw broer Mohammed op 4 juni 2011 werd opgebeld door een lid van Dawlat Al Iraq Al Islamiya. Deze stelde dat u omwille van uw werk zou vermoord worden, en dat uw familieleden, indien ze u niet uitleverden, ook afgeslacht zouden worden. Omdat uw broer wist dat u kort nadien verlof had, belde hij u nog dezelfde dag met de boodschap dat u bedreigd werd en alleszins niet naar uw ouderlijk huis mocht terugkeren. Op 14 juni 2011 trok u daarom op verlof naar het huis van uw oom Ghanem in Hay Al Sukkar (Mosul), alwaar ook de rest van uw familieleden verbleven. Op 23 juni 2011 werd uw broer Mohammed evenwel een tweede keer opgebeld met de boodschap dat men wist dat u in verlof was. Op 29 juni 2011 vluchtte u naar Erbil, alwaar u een maand in een hotel verbleef. Op 28 juli 2011 reisde u uiteindelijk verder naar Istanbul (Turkije), alwaar u nog eens twaalf dagen verbleef, alvorens naar België te vertrekken. Op 21 augustus 2011 kwam u aan in Brussel, alwaar u daags nadien, op 22 augustus 2011, asiel aanvraag. Na uw aankomst in België kenden uw familieleden geen concrete problemen meer, al werd er een maand geleden, i.e. in januari 2012, wel een dreigbrief door voornoemde organisatie achtergelaten bij jullie huis te Nabi Shiet, waarin stond dat uw gehele familie zou uitgemoord worden indien u zichzelf niet aangaf.

Ter staving van uw identiteit legde u uw Iraakse identiteitskaart neer, uitgereikt op 17 juli 2005, alsook uw Iraaks nationaliteitsbewijs, afgegeven op 19 februari 2008. Ter staving van uw asielrelaas legde u uw legerbadge neer, geldig van 15 december 2010 tot 15 juni 2011; drie verlofstrookjes aangaande de periodes dat u buiten de kazerne verbleef; alsook vijf foto's van u in legeruniform.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vermeld te worden dat u onvoldoende aannemelijk wist te maken dat u op het moment van uw vertrek uit Irak nog steeds in dienst was bij het Iraakse leger. Zo verviel de tijdelijke legerbadge die u neerlegde op 15 juni 2011, nota bene de dag nadien u voor het laatst in verlof ging.

Verder dient opgemerkt worden dat er, los van het bovenstaande, sowieso maar weinig geloof kan gehecht worden aan het door u aangehaalde probleem, met name dat u ten gevolge van uw werk als soldaat bij het Iraakse leger door Dawlat Al Iraq Al Islamiya met de dood bedreigd werd/wordt. Zo sprak u zich ondermeer tegen met betrekking tot het moment waarop u besliste uit het leger te deserteren en Irak te verlaten. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u immers dat u op 14 juni 2011 voor tien dagen in verlof ging en dat u, volgend op de tweede dreigtelefoon die uw broer Mohammed op 23 juni 2011 ontving, besliste om te deserteren en het land te verlaten (CGVS Vragenlijst, 7 september 2011, p. 3); terwijl u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u reeds op 22 juni 2011 – de dag dat u geacht werd terug te keren naar Al Kasik – besliste te deserteren – i.e. vóór de tweede dreigtelefoon – en dat u pas op 23 juni 2011 – i.e. na ontvangst van de tweede dreigtelefoon – besliste het land te verlaten (Gehoorslag CGVS, 24 februari 2012, p. 21). In verband met dit laatste dient bovendien nog opgemerkt te worden dat het – gelet op uw verklaringen na twintig dagen te werken steeds tien dagen verlof te hebben (Gehoorslag CGVS, 24 februari 2012, p. 7) – eerder bevreemdend is dat u reeds op 22 juni 2011 opnieuw moest werken (Gehoorslag CGVS, 24 februari 2012, p. 21), en dat het maar weinig waarschijnlijk is dat u juist daags na uw beslissing het Iraakse leger te verlaten een tweede maal bedreigd zou zijn (Gehoorslag CGVS, 24 februari 2012, p. 21). Daarnaast dient aan dit alles nog toegevoegd worden dat de waarachtigheid van de door u aangehaalde vrees ook nog ondermijnd wordt door het feit dat u geen gevolg gaf aan de mogelijkheid om de dreigbrief die uw familie ontving na uw vertrek uit Irak neer te leggen; en het feit dat geen afdoende verklaring aanbracht waarom u deze dreigbrief niet meer wist neer te leggen.

Tot slot dient nog opgemerkt worden dat los van de geloofwaardigheid van uw probleem (cfr. supra) ook uw profiel onvoldoende uitgesproken is – u was slechts een gewone soldaat (Jindi) – om in hoofde van uw persoon tot een gegronde vrees op vervolging in vluchtelingrechtelijke zijn te besluiten; en dat u ook uw bijkomend asielmotief – met name uw bewering als zou u in het geval van een terugkeer naar Irak vervolgd worden omdat u gedeserteerd bent (Gehoorslag CGVS, 24 februari 2012, p. 15) – niet aannemelijk is. Zo wist u reeds onvoldoende aannemelijk te maken dat u op het moment van uw vertrek uit Irak nog steeds in dienst was bij het Iraakse leger (cfr. supra) en lijkt voorgaande bewering

louter gebaseerd op vermoedens. Op geen enkel ogenblik wist u deze bewering aan de hand van concrete elementen of bewijsstukken hard te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Ninewa, in Centraal-Irak, dient het Commissariaat-generaal in casu de veiligheidssituatie in deze regio te beoordelen.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidstoestand in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd – de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich duidelijk aftekende vanaf mei 2008, bleef ook in 2009, 2010 en 2011 doorgaan – maar dat de veiligheidstoestand regionaal nog erg verschillend is.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa blijkt uit de grondige analyse van de beschikbare bronnen door CEDOCA dat de algemene veiligheidssituatie merkkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden oa. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden oa. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroepscategorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB “ De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkuk dd. 5 januari 2012). Tot slot is er in Ninewa sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen uit Irak geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen.

Gelet op hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie is het Commissariaat-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Centraal-Irak actueel geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat overigens ook uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat u ook zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een verhoogd individueel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten veranderen op zich niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit, welke in deze beslissing niet betwist worden. De bewijskracht van de door u neergelegde legerbadge werd hierboven reeds besproken, terwijl de foto's van u in legeruniform enkel aantonen dat u soldaat was. De drie door u neergelegde verlofstrookjes bewijzen de periodes dat u in verlof was, al dient wel opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van het recentste verlofstrookje – met name hetgeen dat aangeeft dat u van 14 juni 2011 tot 22 juni 2011 in verlof was – beperkt is daar u dit – in tegenstelling tot de andere twee verlofstrookjes – slechts neerlegde op het Commissariaat-generaal, en de data op dit verlofstrookje zichtbaar veranderd lijken te zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook van de zorgvuldigheidsplicht. Uit zijn uiteenzetting blijkt voorts dat verzoeker de schending van het proportionaliteitsbeginsel aanvoert.

Verzoeker stelt voldoende stukken neergelegd te hebben ter staving van zijn asielrelaas. Uit het geheel van de documenten blijkt dat hij wel degelijk een functie had in het leger. Aangezien hij een verlofbriefje kon voorleggen na het verval van zijn badge kan hieruit afgeleid worden dat hij wel degelijk verwacht werd terug te keren naar de basis. Zoniet had verzoeker nooit een verlofbriefje gekregen en had men zonder meer zijn legerdienst beëindigd. Gelet op het feit dat hij deserteert is het trouwens onmogelijk andere papieren te verkrijgen.

Verzoeker stelt zich niet tegengesproken te hebben tijdens de opeenvolgende gehoren bij de Dienst vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Volgens verzoeker is het irrelevant wanneer hij beslist heeft te deserteren. Het is niet meer dan logisch dat hij zich na de eerste dreigtelefoon wilde beraden over zijn verdere tewerkstelling bij het leger. Hij was reeds aan het twijfelen voor de dreigtelefoon van 23 juni 2011, namelijk reeds sinds 4 juni 2011. Verzoeker stelt zijn beslissing reeds genomen te hebben op 22 juni 2011 wat blijkt uit het feit dat hij zich die dag niet opnieuw is gaan aanmelden op de basis. De dreigtelefoon van 23 juni 2011 heeft hem enkel maar versterkt in zijn beslissing. De dag waarop hij beslist heeft het land te verlaten staat tevens niet ter discussie. Verzoeker schatte op dat ogenblik de ernst van de situatie in en kwam tot het besef dat louter deserteren niet zou volstaan om te ontsnappen aan de dreiging.

Verzoeker stelt dat het feit dat hij vroegtijdig is teruggekeerd uit verlof kan worden verklaard door organisatorische redenen en dat dit geen afbreuk kan doen aan zijn geloofwaardigheid.

Het is voorts niet toevallig dat hij daags na zijn beslissing het Iraaks leger te verlaten opnieuw een dreigtelefoon kreeg. De organisatie is goed op de hoogte van wie er in het leger werkt zodat zij verzoeker opnieuw bedreigden toen ze opmerkten dat hij zich niet opnieuw had aangemeld bij het leger.

Verzoeker stelt dat het niet vanzelfsprekend is om briefwisseling vanuit Irak naar België over te maken en het voor hem niet vanzelfsprekend is zich in verbinding te stellen met zijn familie aldaar om de dreigbrief over te maken.

Verzoeker betoogt ten slotte dat zulke organisaties zich niet altijd hoeven te richten tot mensen met een uitgesproken profiel. Het is goed mogelijk dat zij er enkel op uit zijn om onder gewone soldaten paniek te zaaien in de hoop dat ze niet meer naar het leger zouden terugkeren. Verder is het ook aannemelijk dat verzoeker wegens desertie vervolgd zal worden door de Iraakse overheid.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad merkt op dat verzoekers militaire badge verviel op 15 juni 2011. Verzoeker verklaarde zelf dat deze badge gebruikt werd voor nieuwkomers met minder dan één jaar dienst (gehoorverslag CGVS, p. 7). De badge was geldig van 15 december 2010 tot 15 juni 2011. Aan het verlofstrookje geldig van 14 juni 2011 tot 22 juni 2011 ontzegt de Raad bewijswaarde nu blijkt dat verzoeker dit pas voorlegde nadat hij de twee eerste verlofstrookjes voorlegde en de data op dit verlofstrookje zichtbaar veranderd zijn, wat op manipulatie wijst. De commissaris-generaal heeft hier eveneens op gewezen in de bestreden beslissing doch verzoeker laat na deze overweging met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar het enige overtuigende bewijselement van verzoekers militaire dienst de militaire badge is en deze verviel op 15 juni 2011 kon de commissaris-generaal terecht stellen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij op het moment van zijn vertrek uit Irak nog steeds in dienst was bij het Iraakse leger. Gelet op deze vaststelling wordt verzoekers bewering dat hij omwille van desertie gezocht wordt eveneens onderuit gehaald.

2.5. De onaannemelijkheid van verzoekers relaas wordt nog versterkt door de vaststelling dat verzoeker zich over cruciale elementen in zijn relaas tegenspreekt. Het betoog van verzoeker dat het irrelevant is wanneer hij precies heeft beslist om niet terug te keren naar het leger kan geenszins overtuigen. Of verzoeker voor of na de tweede dreigtelefoon besliste te deserteren, hetgeen een ingrijpende beslissing is in het leven van verzoeker, mag geacht worden in zijn geheugen gegrift te staan derwijze dat hij hieromtrent coherente verklaringen kan afleggen. Deze beslissing wordt trouwens ingegeven door een bepaalde ingrijpende gebeurtenis. De vaststelling dat verzoeker het tijdstip van die beslissing in zijn opeenvolgende verklaringen anders situeert, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Het argument dat hij al voor de tweede dreigtelefoon aan het twijfelen was om bij het leger te blijven kan aan voorgaande geen afbreuk doen. Immers is er een wezenlijk verschil tussen het overpeinzen van een beslissing en de effectieve beslissing zelf. Verzoeker heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd over het moment van de effectieve beslissing zodat argumenten als het overpeinzen van de beslissing niet dienstig zijn.

2.6. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij op 14 juni 2011 tien dagen verlof had (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 11, p. 3). Wanneer hij hiermee tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal geconfronteerd wordt naar aanleiding van zijn verklaringen dat hij terug moest werken op 22 juni 2011 (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 21) en hem uitdrukkelijk gevraagd wordt: *"Tijdens eerste gesprek zegt u ook: op 14/06/2011 had ik tien dagen verlof. Dan moest u toch op 24/06/2011 terug gaan werken?"* antwoordt verzoeker simpelweg dat zijn verlof liep van 14 juni 2011 tot 22 juni 2011. Verzoeker geeft geen verklaring voor deze tegenstrijdigheid.

Thans stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat een organisatorische reden voorhanden kan zijn waarom hij eerder diende terug te keren. Deze post factum verklaring vindt evenwel geen steun in de stukken van het administratief dossier en vermag geen afbreuk te doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Indien bovendien de verklaring van verzoeker dat hij op 22 juni 2011 besliste te deserteren en hij niet terugging naar de kazerne zou kunnen aangenomen worden, dan kan zeker niet ingezien worden waarom hij op 23 juni 2011 nog bedreigd zou worden als de organisatie goed op de hoogte is van wie er in het leger werkt en wanneer. Immers, uitgaande van deze hypothese zou de organisatie ook op de hoogte zijn van het feit dat verzoeker niet terugkeerde uit verlof en zij aldus hun doel bereikt hadden, zodat het geenszins aannemelijk is dat zij verzoeker dan nog zouden bedreigen. Verzoeker werd immers gevisieerd omdat hij werkte voor het Iraaks leger (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 19) zodat kan aangenomen worden dat wanneer de organisatie op de hoogte is van het feit dat verzoeker niet meer terugkeerde naar het leger, zij hem ook niet verder zou viseren. Verzoekers verklaringen tijdens het gehoor dat hij ervan overtuigd is dat zij hem na zijn desertie nog altijd willen vermoorden stroken bovendien niet met de thans in het verzoekschrift geuite verklaring dat *“zij er enkel op uit zijn om onder de ‘gewone soldaten’ paniek te zaaien, in de hoop dat deze soldaten, zoals verzoeker, niet meer naar het leger zouden terugkeren”*. Hieruit blijkt dat verzoeker zelf de doelstelling van de organisatie plaatst in het kader van de ontmoediging van mensen zoals verzoeker om deel uit te maken van het leger en aldus niet kan ingezien worden waarom zij, eenmaal dat doel bereikt, verzoeker nog verder zouden lastig vallen. Het motief inzake het onvoldoende uitgesproken profiel van verzoeker is overtuigend, dit in het licht van de vaststelling dat het asielrelaas van verzoeker doorspekt is met tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die op fundamentele wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid ervan. Critiek op een overtuigend motief kan niet leiden tot het gegrond bevinden van het beroep.

2.7. Verzoekers betoog waarom hij de dreigbrief niet kan voorleggen, met name omdat het niet vanzelfsprekend is om briefwisseling over te maken van Irak naar België, kan niet overtuigen. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal dat zijn familie hem wel originelen van voorgelegde documenten heeft overgemaakt via DHL (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 10) , zodat hieruit kan afgeleid worden dat het wel mogelijk is om documenten over te maken en de vaststelling dat verzoeker nalaat de dreigbrief voor te leggen en hiervoor geen plausibele verklaring kan geven, terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.8. Verzoekers betoog dat de commissaris-generaal nagelaten heeft nagelaten bijkomende inlichtingen te vragen gaat voorbij aan het gegeven dat het niet de commissaris-generaal is die moet aantonen dat verzoekers aanspraken gerechtvaardigd zijn. De bewijslast rust in beginsel bij verzoeker die aan de hand van mogelijke en geloofwaardige verklaringen zijn asielrelaas aannemelijk moet maken, waartoe hij in gebreke blijft.

2.9. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.10. Verzoeker klaagt de schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze ten opzichte van de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid.

2.11. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen zodat hij niet als vluchteling kan worden erkend. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas

teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar zijn asielrelaas doch brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt omstandig waarom de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer bepaald in Ninewa geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad treedt dit standpunt bij.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

2.12. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van het overtollig bevonden motief, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER